

РЕШЕНИЕ

№ 1504

гр. София, 31.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 111-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: И. М.

при участието на секретаря М. М.
като разгледа докладваното от И. М. Административно наказателно дело № 20231110201334 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Софийски Районен съд е сезиран с жалба от А. А. Д., с ЕГН: ***** с адрес:, чрез упълномощен защитник против Наказателно Постановление № 22 – 4332 – 010434, издадено на 10.06.2022г. от Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция” СДВР, което на жалбоподателя са наложени наказание глоба 200 лева, както и глоба 50 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец за извършени административни нарушения по чл.48 и чл.123, ал.1 т.3 б.В от ЗДвП.

С жалбата си санкционираното лице обжалва частично издаденото наказателно постановление относно вменотото му нарушение и наказване по чл.123, ал.1 т.3 б.В от ЗДвП с оплакването, че същото е незаконосъобразно поради липсата на описание на съществени реквизити от обективната страна на изпълнителното деяние. В заключение се иска от съда да постанови решение, с което да го отмени като неправилно и присъди разноски за адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят А. Д., редовно призован, не се явява. Представява се от упълномощен защитник, който поддържа жалбата и

моли същата да бъде уважена. Потвърждава изложеното в нея като претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Административно – наказващият орган Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция” СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява.

При извършената служебна проверка от съда по допустимостта на жалбата се констатира, че същата е подадена в законоустановения срок и от легитимирана страна, поради което и следва да бъде разгледана. Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

От събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства се установява следната фактическа обстановка:

На 01.03.2022г., около 11:00ч. в гр.София, на ул.„И. Мърквичка” и ул.„Чепеларе”, свидетелката В. Ч. управлявала лек автомобилс рег. № Поради неспазване на предимство на дясно стоящ на нерегулирано кръстовище от равнозначни пътища, не била пропусната от жалбоподателката А. Д., която управлявала лек автомобил с рег. № НМ, собственост на търговското дружество „Б.” ООД, което довело до възникване на ПТП с материални щети. Водачите на двата автомобила слезли, за да огледат щетите. Свидетелката Ч. заявила на жалбоподателката Д., че тя е виновна, при което последната ѝ предложила пари. Свидетелката Ч. не се съгласила и ѝ заявила, че иска да уведоми Пътна Полиция за случилото се. Жалбоподателката дала мобилният си телефонен номер на свидетелката, след което огледала колата си, предложила ѝ известна сума пари и след като свидетелката отказала да уредят отношенията си по този начин, огледала автомобила си, качила се в него и напуснала произшествието. Свидетелката Ч. се обадила на телефон 112 като останала на място, където пристигнали служители на сектор „Пътна Полиция” при СДВР. След като успяла да заснеме регистрационния номер на автомобила на жалбоподателката, свидетелката Ч. успяла да ориентира пристигналите полицейски служители за другия участник в ПТП и по случая била изготвена докладна записка. Към дата 11.05.2022г. жалбоподателката била установена и попълнила декларация, в която посочила нейната версия за случилото се. Бил и съставен АУАН от страна на свидетеля А. С. и в присъствието на В. Ч., който ѝ бил връчен лично и подписан от нея с депозирано възражение.

Същото не било уважено и въз основа на акта било издадено обжалваното наказателно постановление.

Съдът възприема отразената в съставения АУАН и НП фактическа обстановка като безспорно установена и доказана от събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства. По своята същност факта на настъпилото ПТП не се оспорва от страните, а и се потвърждава от показанията на разпитаната свидетелка Ч., поради което и не следва да бъде анализирано това обстоятелство. Издаденото наказателно постановление не е обжалвано в частта, относно вмененото нарушение по чл.48 от ЗДвП, поради което и съдът съобрази обстоятелството, че между жалбоподателката и свидетелката е възникнало произшествие, за което вина има първата.

Спорно по настоящото дело е обстоятелството дали действително жалбоподателката е напуснала ПТП поради разногласия, свързани с него. Видно от показанията на разпитаната в качеството на свидетелка участничка в ПТП В. Ч. е, че между двете участнички е имало спор, относно това как следва да се процедира след настъпване на събитието. По своята правна същност жалбоподателката, макар и формално да е била съгласна с извършеното от неяна страна, е предприела действия, с които е нарушила законовите разпоредби на чл.123, ал.1 т.3 б.В от ЗДвП. В своите показания свидетелката Ч. признава, че жалбоподателката действително си е дала мобилния телефонен номер, но след като е била уведомена, че свидетелката желая да уведоми пътна полиция и състави двустранен констативен протокол, тя е напуснала местопроизшествието без да даде никакви обяснения за причината за това. Също така не е изпълнила законното си задължение да уведоми съответната служба за контрол на МВР, на чиято територия е възникнало същото и да изпълни дадените им указания. Нейните конклюдентни действия обуславят извършване на административно нарушение, тъй като законодателят е предвидил хипотеза, в случай на съгласие между участниците в ПТП, същите да преместят своите МПС - та и попълнят двустранен констативен протокол. В случая жалбоподателката не е изпълнила това си свое задължение, имала е спор със свидетелката относно обстоятелства, свързани с ПТП, а не със самото ПТП, а именно - как следва да се оформи документално случилото се и как да бъдат възстановени имуществените вреди по автомобила на свидетелката, след което същата е напуснала произшествието. Съдът кредитира показанията на разпитаната

свидетелката Ч. като правдиви и подкрепящи се от останалите гласни и писмени доказателства. Разпитан в качеството на свидетел актосъставителят А. С. потвърждава описаното в АУАН, както и обстоятелството, че същият е бил издаден въз основа на докладна записка и показания на свидетел - очевидец. Съставената по случая докладна записка и протокол за ПТП по недвусмислен начин доказват обстоятелството, че жалбоподателката е напуснала ПТП вследствие на възникнало разногласие със свидетелката Ч. без да изпълни регламентираната в чл.123, ал.1 т.3 б.В от ЗДвП процедура.

Предмет на преценка на настоящето производство е съответствието на санкционния акт както с материалния, така и с процесуалния закон.

Както АУАН, така и обжалваното наказателно постановление са били издадени от компетентните органи и в рамките на законоустановените давностни срокове по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН.

Отразяването на обстоятелствата по нарушението и дадената правна квалификация в акта и постановлението са били съобразени с изискванията на чл. 42 т.5 и чл.57, ал.1 т.5 и т.6 от ЗАНН.

Съдът намира, че от възприетата фактическа обстановка и съвкупен анализа на събраните по делото доказателства безспорно се доказва, че със своето поведение А. А. Д. е извършила административно нарушение по чл.123, ал.1 т.3 б.В от ЗДвП.

От обективна страна изпълнителното деяние е формално и се счита за извършено чрез действие. Лицето е извършило ПТП и след възникване на разногласия с другия участник, е напуснало местопроизшествието без да уведоми съответната служба за контрол на МВР, на чиято територия е възникнало същото и да изчака да изпълни дадените им указания.

От субективна страна деянието е извършено виновно и при форма на вина пряк умисъл. Жалбоподателката е възприела наличието на извършено от нея ПТП поради неспазване на правилата за предимство, слязла е от управлявания от нея лек автомобил, влезнала е в диалог с другия участник и поради неразбирателство с него е напуснала произшествието без основателна причина.

Съдът не споделя оплакванията в жалбата, че в наказателното

постановление липсват съществени реквизити по чл.57, ал.1 т.5 от ЗАНН, които да обусловят неговата процесуално правна незаконосъобразност. Описаните нарушения съдържат минималните изисквания на закона, като във фактическата обстановка, описана както в АУАН, така и в НП, са посочени времето, мястото и начина на извършване на двете деяния, както и поведението на жалбоподателката и по двете от тях. Законодателят не изисква това описание са бъде обстойно, а по - скоро описаното да бъде точно и ясно за нарушителя. Освен това в саморъчно попълнената докладна записка от страна на самата А. Д. много ясно е отразено цялостно й поведение във връзка със случилото се с нейно участие. Поради тази причина и не може да се приеме, че същата не е знаела фактите, за които е била подведена под административна отговорност. Липсата на описание на вредите е ирелевантен за посоченото административно нарушение, тъй като по делото липсва спор за настъпилото ПТП, в чиито фактически състав в § 6 т.30 от ДР на ЗДвП се включват като алтернативата и настъпването на имуществени вреди. Освен това както беше посочено по - горе в мотивите, наказателното постановление не е било обжалвано относно вмененото административно нарушение по чл.48 от ЗДвП, с което са били настъпили доказани материални щети.

Също така не посочването на обстоятелството в какво се изразява съгласието, редп. несъгласието с настъпилото ПТП, е предмет на доказателствена преценка от страна на съда и макар формален, пропусъкът не е от категорията на съществените процесуални нарушения, които да накърнят правото на защита на дееца.

Липсата на изложени твърдения се компенсира с събиране и преценка на доказателствата по делото посредством разпит на свидетели и респ. ангажиране на доказателства от страните, с които въпросните разногласия биха могли да бъдат оборени или потвърдени. Цитираната в жалбата практика на СРС не е задължителна за настоящия съдебен състав, който има право при формиране на своето вътрешно убеждение, на суверенна преценка, изградена въз основа на събраните по делото доказателства и установени факти.

По отношение на санкционирането на дееца съдът съобрази, че административно наказващият орган е приложил минималните по размер наказания, които са предвидени в разпоредбата на чл.175, ал.1 т.5 от ЗДвП, а

именно лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец и глоба от 50.00 лева. Санкциите са били справедливо определени по вид и размер, отговарят на обществената опасност на деянието и дееца, поради което и в най – пълна степен отговарят за постигане на целите по чл.12 от ЗАНН.

При извършена служебна проверка по законосъобразността на обжалваното наказателно постановление не бяха констатирани допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи неговата отмяна на това основание.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваният административен акт е законосъобразен и следва да бъде потвърден.

В останалата част наказателното постановление не е било обжалвано и е влязло в законна сила.

Воден от горното и на основание чл.63, ал.9 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно Постановление № 22 – 4332 – 010434, издадено на 10.06.2022г. от Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция” СДВР в частта, в която на А. А. Д., с ЕГН: ***** с адрес: са наложени наказание глоба в размер на 50.00 лева и лишаване от право да управлява МПС за 1 месец за извършено административно нарушение по чл.123, ал.1 т.3 б.В от ЗДвП.

В останалата част наказателното постановление не е обжалвано и е влязло в законна сила.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването на страните пред Административен съд - София град.

Съдия при Софийски районен съд: _____